

«Ja estàvem malament abans de la pandèmia, feia falta públic als teatres»

L'actor i cantant de Sabadell, Enric López, explica com conviu el món de la interpretació amb el coronavirus

L'actor sabadellenc Enric López | Juanma Peláez

Aquest cap de setmana ha estrenat al Jove Teatre Regina de Barcelona (<https://www.jtregina.com/>) dues obres -*Ningú és zombi* i *Els joves combustibles*-, amb la companyia Calánime. És el segon i tercer títol que representa aquest any, després d'*Allegro* amb Cor de Teatre al gener. Enric López (Sabadell, 1971) és un actor "que va començar tard" en aquest món, tal com reconeix, ja que va iniciar-se en les arts escèniques tocant el violí als sis anys i també endinsant-se al món del cant coral.

Això li va fer conèixer, i enamorar-se, del baix elèctric i muntar una banda de rock-and-roll. A més, en el seu currículum hi figura, entre d'altres, un film, *Zulo* (2005), i ha participat en sèries com *Temps de silenci* i *Cafè de la Marina*. Però si hi ha un personatge que l'ha marcat ha estat Max Estrella de *Luces de Bohemia*, de Ramón María del Valle-Inclán, que va representar al Teatre del Sol, "una joia que hauríem de cuidar", afirma sobre l'equipament sabadellenc. L'artista s'autoimposa l'optimisme en temps difícils per al sector. Així ha viscut i s'ha "adaptat" als temps de pandèmia per, com ho diu, "treure el cap":

- Seran les ganes que té de fer teatre: dues funcions pràcticament consecutives per

setmana en poc més de 15 dies.

- Havia fet coses semblants. Ara és gairebé una obra rere l'altra, toca desmuntar una i començar la següent: dos musicals, un d'infantil i un altre d'adult, amb la companyia Calánime. Un títol aborda el fet de ser diferent, amb bon vestuari i música, en la qual també hi participa Guillem Galofré, que també és de Sabadell, juntament amb en Havard Enstad. I a *Els joves Combustibles*, també participen els dos músics, és un text de Robbie Best i es fa una relectura especial, perquè es parla de virus, pandèmies i suïcidis de joves. Amb aire grotesc i totes les músiques de les dues obres són hits. A més, com et deia, és molt actualitzada, passen coses que acompanyen l'acció.

- Tres funcions i després?

- De moment, és això. Estem intentant entrar a la programació del Teatre Grec, però com és tot tan incert, ja veurem què passa.

- Com és conviu amb aquesta "incertesa"?

- Per exemple, ara, fa uns dies, ha canviat el confinament i torna a ser comarcal (<https://www.naciodigital.cat/sabadell/noticia/33954/catalunya-torna-al-confinament-comarcal-partir-divendres>). Això és un pal! Ara bé, viure amb incertesa és el pa nostre de cada dia, però com que ara no ets només tu sinó que també el context, doncs, sincerament, angoixa una mica. Tot i així, cal adaptar-se allò que vagi sortint i ser el màxim flexible possible. Tenir molta fe, il·lusió i no fer-se mala sang.

- I com és actuar, cantar o assajar amb mascareta. És a dir, ser actor en temps de coronavirus?

- Si has de cantar, per exemple, com va passar amb *Allegro* estàs concentrat i és una cosa estranya, també em va passar el mateix amb els programes didàctics que vam muntar amb l'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV). A més, hi ha els circuits d'entrada i sortida dels actors i la disposició de músics. Però la sensació més estranya és la de l'interpret que ho ha de fer amb mascareta.

- I el públic? És diferent ara amb pandèmia que el que hi havia abans?

- Aquest feedback que hi havia, no hi és, perquè no pots llegir el rostre, has de mirar més als ulls i si el teatre tampoc està ple no notes l'energia que es generava. Però, tens tantes ganes d'actuar que això ho supera tot.

- I aquesta percepció és igual arreu?

- No, a França, que és on més hem anat, també hem estat a d'altres països d'Europa com a Bèlgica i Alemanya, es reconeix més la feina. T'esperen fora i hi ha més aplaudiments, tenen un reconeixement cap a les feines artístiques diferent i, de fet, ja es veu amb les seves polítiques com l'*intermittent*, que és que quan deixes de fer funció, l'Estat et cobreix. Uns recursos imprescindibles perquè tornis a crear.

El sabadellenc estrena el segon i tercer títol de 2021 Foto: Juanma Peláez

- Com s'ho ha fet per preparar aquestes dues funcions?

- Molt aire lliure, treball de taula amb ventilació i en saber aquest compromís de les funcions sí ens hem ajuntat més amb el grup, també a l'exterior, o en algun centre cívic de Barcelona per poder assajar amb condicions, altrament, és impossible. Perquè el ritme que tenia abans d'interpretacions s'ha d'anar recuperant.

- Ha estat molts mesos parat?

- Sí, però he anat fent cosetes com els clubs de lectura a les biblioteques de Can Puiggener, Serra i Ponent, així com a Caldes de Montbui, també més feines de producció artística amb esdeveniments a Sabadell i teatre de text, al Teatre del Sol, però amb les mesures que s'han anat decretant al llarg de l'any, ha estat complicat i és difícil obrir per la capacitat de l'equipament. I en comparació amb els altres teatres és complicat també que puguin assumir la despesa que suposa, ja que és un risc. Al cap i a la fi, el que he fet és anar treballant com he pogut. Sempre dic que no soc de l'aristocràcia, i me n'alegro molt per ells, però a la classe mitja ens toca treballar i no hi ha tants teatres públics per a tots els actors. I això que aquí l'Ajuntament de Sabadell ha ajudat molt i ha muntat cosetes.

- Què ha fet amb els clubs de lectura?

- Haig de dir, abans de tot, que les biblioteques han fet una feina immensa a Catalunya i han continuat donant un servei essencial, aquest sí, perquè la gent hagi continuat llegint, encara que fos en línia. Doncs, fa temps que porto aquests clubs i la gent, en general, no hi ha faltat, hi ha hagut compromís.

- També li he llegit que té un projecte teatral amb centres cívics

(<https://www.diaridesabadell.com/2020/10/31/enric-lopez-entre-el-rock-mes-gamberro-i-la-delicadesa-del-cant-coral/>) de la ciutat.

- És un projecte molt important amb un altre actor de la ciutat, el Jaume Garcia, i la implicació de l'Ajuntament de Sabadell. Consisteix en dinamitzar els centres cívics als barris per donar sortida a les inquietuds teatrals de la ciutat, a través d'aquests, on també es podria assajar. Fer una mostra com fèiem quan érem joves, quan hi havia Can Borràs. D'aquesta manera, serviria per conèixer els altres barris i crear una dinamització. Però amb la pandèmia està tot aturat.

López en l'entrevista amb NacióSabadell Foto: Juanma Peláez

- Què li ha suposat l'aturada del sector?

- No hi ha hagut una temporada de teatre a l'ús i, a més, teníem unes perspectives molt bones amb un espectacle que es deia *Troia, una veritable odissea!* amb Cor de Teatre, anar Avinyó i més projectes... però s'ha quedat parat. I a veure si es torna a reprendre. M'agrada fer servir la metàfora que no estem sota terra sinó submergits sota l'aigua, i anar traient el cap, però de tant en tant arriba una onada i ens tomba. Poc a poc. Tant de bo tothom tingui moltes ganes de tornar al teatre però, ja estàvem malament abans de la pandèmia, feia falta públic abans. I els musicals a Catalunya han deixat de ser el que eren.

- Ha pogut compaginar música i teatre?

- És un trencaclosques, però sí. He tingut molta sort de poder fusionar les dues coses. Al Teatre del Sol, per exemple, la qualitat del teatre del text és grandiosa, amb un gran historial, i quan es va atrevir a fer musicals em va obrir una porta i també amb companyies de Barcelona. El teatre em va obrir una altra porta de sentit que amb la música no tenia que era la paraula pura i dura. Com també estava estudiant Filosofia, qualsevol cosa que fos comunicació, i a més artística, em

semblava necessària i interessant. Amb música descobreixo el teatre, més tard puc fer música teatralitzada i després resulta que em porta a la paraula... en el fons, tot és filosofia.

- Ara que menciona el Teatre del Sol, se'l recorda, entre d'altres interpretacions, pel personatge Max Espada a <https://www.weekand.net/2017/11/luces-bohemia-lesperpent-valles-inclan-teatre-sol/>) *Luces de Bohemia* (<https://www.weekand.net/2017/11/luces-bohemia-lesperpent-valles-inclan-teatre-sol/>) de Valle-Inclán...

- ... Es veu que per YouTube, en els últims mesos, l'han vist més de 42.000 persones (<https://www.youtube.com/watch?v=wj9Cg4k8j2M>) . Arran d'això les escoles han demanat que porti el personatge a les aules i és molt xulo, perquè tot i la mascareta, és molt divertit i els alumnes s'ho preparen molt bé, i també les preguntes. Fins i tot, hi ha classes que assagen. I es dona la coincidència que el text de Ramon María del Valle-Inclán guarda molta relació amb Sabadell, de fet, va ser el primer lloc on es va representar a Espanya. I un dels personatges, Mateu Morall, era de la Creu Alta.

Doncs, entro per la porta de l'aula, ja vestit de Max Estrella, i comença tota la funció. Gaudeixo molt i et pregunten, però no et pensis que són anècdotes. A partir d'aquí, es genera una bona interacció, em demanen per les lluites obreres o, per exemple, coses més concretes: ?Com li fas això a la teva dona? I te'n vas amb una prostituta?. Doncs, especialment aquest any, he notat que pregunten sobre aquest fet, anar-me'n amb una nena que no té ni 18 anys i els preocupa bastant.

L'actor de Sabadell Enric López Foto: Juanma Peláez

- L'obra té similituds amb l'actualitat.

- L'actualitat sempre et dona contingut i això em permet donar més joc. Per exemple, et pregunten: ?Avui dia encara hi ha reis que tinguin amants?" És clar, evidentment o ?hi ha algú a

la presó per la llibertat d'expressió??. Doncs, malauradament, sí. No han canviat tant les coses des de 1920.

"El Teatre del Sol té aquesta manera de fer les coses des de la passió i l'amor, tan artesanal, però amb molta professionalitat, és molt particular"

- Tornarà a la cartellera del Teatre del Sol?

- El Teatre del Sol és una escola única i un cas especial, és un mica el record dels primers teatres lliures d'Europa com també el Teatre Saint Antoine de París, el Lliure de Barcelona... Tota aquesta manera de fer les coses des de la passió i l'amor, tan artesanal, però amb molta professionalitat, és molt particular. És una joia que hauriem de cuidar una mica més. Suposo que quan acabi de sortir el sol esclatarà. Encara té vida i no es trobarà cap teatre com el del Sol.

El sabadellenc fa més de dues dècades que es dedica al món de la interpretació Foto: Juanma Peláez

- Per acabar, expliqui'm l'anècdota de com es va fer actor.

- Vaig començar amb el violí quan el Conservatori es trobava on ara hi ha el Casal Pere Quart, també vaig fer cant coral, i finalment vaig descobrir el baix elèctric. Aleshores vam muntar un grup, que es deia Quòrum. Ens agradava la vida del rock-roll i anava per aquest camí, però un dia vaig veure l'assaig d'uns amics: *Plet per l'ombra d'un ruc* i que repetien i repetien, però sempre era

diferent i me'n vaig enamorar. I això que vaig començar tard cap als 20 anys.